

A művész egyszer térmegebontó gesztussal, a szürreális emlékektől sem ódzkodó történekekkel közli keserűen édes-fanyar üzenetét (*A szabadságvízió szelleme* – v. t. színes, karton), másszor meg fullánkös magányrajzai mutatják az utat a társadalomból kiszakadó (*A fegyenc* – tusrajz, karton), illetve a közösség gondjából a benne lüktető arcokkal, rokon érzelmekkel gyógyítani akaró látnok előtt (*A nagy mágus* – v. t. karton).

Károlyi nagy bravúrral épített testhálója némiképp Szalay Lajos, a magyar grafika atyja grafikai csomópontjaira emlékeztet, ám amíg klasszikusunk alakjai jobára drámai hangoltságúak, az ő történelmet és az egyén viselkedését, önmegvalósító “szabadságharcát” ábrázoló rajzain (a többség legalább is ilyen) a kuncogó kellem és a szarkasztikus, hol groteszkbe, hol szürreálisba forduló ábrázolásmód dívik. Egyénisége hordozza a hangulati elem ítélő erővé való válását.

Kisméretű tusrajzain az izgalmas vonalháló éppúgy költészetként funkcionál – a címek már láttatni engedik a tematika sokféleségét, gazdagságát (*Kereszt fénye, A dúvad és társasága, Legyen virág, Áramlat*) –, mint a nagyobb felület “mozgásait” ugyancsak gondolati víziókká alakító műveken (legfőbb példája ez utóbbinak a már föntebb említett *Rend és káosz*).

Hogy a festőművész-grafikus kitűnően rajzol, a tustolla hegyén megtáncoltatott világ – akár szomorkás a téma, akár vidító – szinte dalba kezd, azt már régóta tudjuk. Viszont ami eddig művészetéből ismeretlen vagy kevésbé ismert volt, az a plasztikai arculathoz való vonzódása. Szobrászként akar megmutatkozni? Nem, csak a talált (tudatosan választott?) farönkök palástját körbe-körbe rajzolva, boltozaton belül szentképekkel és figurákkal díszíti, tetejükbe alakokat faragva (*Árkádok alatt, Körlodza*).

A természetből vett – talált – faágak kis alakítással s nem utolsósorban a festéssel valódi színes szobrokká válnak. Ilyen a *Szarvasfejes oszlop, a Kékszakállú herceg vára, az Időkirály* – talán ez a kollekción legszellemesebb darabja – és a *Pokol*.

A kései rálátás, igazi művész esetében soha nincs késő, jobára fullánkosan bölcs műveket eredményezett.

Óbis Hajnalka

Felhőfestés

Feltalálják majd a felhőfestést
mint új művészeti ágat,
színes festécpatronokat
árulnak majd a boltok hozzá
a kilövőpisztolyokkal együtt
melyek színes csíkokat húznak
a levegőben
mint a repülő után a kondenzcsíkok,
és színesre lehet festeni felettünk az eget
csak elegendő festék kell hozzá
a maradandóságot keresők kissé szomorúan
nézik, amint művük a szélben ellebeg,
mint a tengerparton
a homokba rajzolt alakokat is
elmossa a hullám,
ötletek születnek majd a mű fixálásának megoldására,
mások felhőképző gépeket találnak ki,
amelyekkel otthon is lehet megfestendő felhőket gyártani,
a youtube-on videók lesznek színes felhőkről
és a legsikerültebbeket lájkolják majd legtöbbször.

Festészet

Gyűjtsd össze
a lepkeszárnyak
színes hímprát
fess vele a tó vizére
aranyló mandalát
és ha egy hal
felszökellve
megbontja művedet
mosollyal szemlél
a merülő porszemeket.

Vonalak

Ujjaddal rajzoltál rám
sós ízű tengeri szelet
talpam alá gömbölyű,
napsütötte, meleg köveket,
szememre reggeli fénnel
teli esőcseppeket,
szívembe ködbe vesző
vonalú fákat...
vajon mikor látlak?

Sipos Erzsébet

Innen az Eged

Most nem látszik
fenn lebeg
esővel vemhes
ködben
az égen
az Eged
égen-földön
nem leled
hiányzik
hívom:
egem
Eged
egünk
hol van hát?
a két békés
elefánt hát
kedves hegyünk
Eger őre.

Érsekkerti ős platán

Sámán korok
rejtélyes,
évig érig fája,
titkokat tudó
faóriása,
lehelj a városra
zöld sarjadást,
reményrügyet,
vigasztalást,
taníts, hogyan kell
tisztán, bölcsen élni,
hogyan kell új tavaszt
remélni.

Szarvasfejes oszlop (festett fa)

H. Barbócz Ildikó

Húsz év után Párizsban

Imádom Olaszországot. A sors ajándéka, hogy évek óta járhatok a földjére. Már a határon átlépve mocorgás indul a szívemben, örömmel szemlélődöm, előveszem egyre gyarapodó olasz szókincsemet, és alkalom adtán büszkén használom. Cso-dálom és szeretem az ország lakosait, bámulom és irigylem őket természetes és pozitív életszemléletük miatt. Ennyi év és turistáskodás után vonzódok minden-hez, ami olasz, felsorolás és értékelés nélkül – kicsit elfogódottan. Franciaország-ba indulás előtt is Andrea Bocellit hallgatom, a 2006-os firenzei virágvasárnapi fotókat nézegetem. Aztán felteszek mégis egy francia fülbemászó sanzoncsokrot a jellegzetes harmonikaszóval. Dúdolgatás közben rögzül, hogy kereken 20 évvel ezelőtt jártunk először Párizsban. Akkor március volt, most április írunk, melegedő napsütéssel és zöld illatú záporokkal. Még nem tudom, visszalopja-e magát Párizs a szívembe, kiegészítve a Loire menti kastélyokkal. De bízom a látnivalók szépségében és maradandóságában, az újdonságokban. Eszembe villan IV. Henrik elhíresült mondása is: „Párizs megér egy misét!”

Miközben egy útikönyvből hasznosnak ígérkező és ismerősnek tűnő, a passzív szókincshez tartozó francia szavakat másolok a buszon, fél füllel az idegenveze-tőnk meséit hallgatom. Minden érdemlegeset elmond Ausztrián, Németországon áthaladva, s egyre inkább felkelti az érdeklődést. A határ menti területek sűrűn cseréltek gazdát, így például Elzász-Lotharingia, Saarbrücken hol német, hol fran-cia részhez tartozott. A franciák idegen nyelven nem szívesen szólalnak meg, azt vallják, tanuljon meg mindenki franciául. Egy-két francia szó hallatán azonban mosolyra képesek. Ezt később mi is megtapasztaljuk. A hatszög alakú ország ha-talmas és gazdag: síkságok, hegyvidékek, folyók, tengerek, az óceán, műemlék vá-rosok, borvidékek, történelem és kultúra, művészet – felsorolhatatlanul. Észak felé haladva szembeűnik a fehér színű, mészköves, szemcsés föld, mely kiváló és előnyös talaj a szőlő számára. Itt rögtön szóba kerül Champagne, a pezsgő vidéke is, minthogy az ország erről az itáláról is híres. A pezsgő nedűt eleinte mellékter-méknek tekintették, aztán kezdtek hozzá a gondos érleléshez, a borok forgatásá-hoz, mely 100 km-nyi pincerendszerben 15 hónapon keresztül zajlik.

A főváros felé közeledünk. Nem is hiszem, hogy hamarosan végre Párizs le-vegőjét szívhatom! Egy kanyarodásnál szemembe villan a felirat: Gare de l'Est. Úgy meredek rá, mintha nem hinnék a szememnek. Eddig csak egy verscím volt Adytól, most a pályaudvar felirata előttem. A nagy génius dalolja fülembé régről ismert, elhíresült sorait: